

Z obsahu:

Dobry pastyr: Buh nejvyssi a nejmoudrejsi
Katecheze Jana Pavla II.
pri generálni audienci
20. listopadu 2002
- strana 2 -

**Slavnost Neposkvrneného
Početí Panny Marie**
- strana 4 -

**Mariolog o pátém
mariánském dogmatu**
- strana 5 -

**Neúnavný svědek
poselství míru**
P. Jožo Zovko,
međjugorský farář v době
prvních zjevení
- strana 6 -

**Moje cesta
k římské církvi**
- strana 8 -

**Děti naslouchaly jako
nikdy před tím**
- strana 9 -

**Vysoká odpovědnost
za budoucnost
Evropy a lidstva**
Z projevu Jana Pavla II.
k poslancům italského
parlamentu 14. 11. 2002
- strana 10 -

Nadace „Pro radost“
- strana 12 -

Skutečná tvář otce Pia (49)
Četba na pokračování
- strana 14 -

EDITORIAL

Katecheze Svatého otce nás tentokrát přímo prozřetelnostně vede k váženému zamyšlení nad skutečností, jak malý a nepatrný je člověk před tváří Boha všemohoucího a vševědoucího. O to více nás pak musí dojimat a uchvacovat, kolik lásky a péče věnuje nekonečný Bůh tomuto *prášku na vahách*. Zatímco my tu a tam se možná uvolíme Bohu věnovat několik okamžiků, ON na nás od věčnosti stále myslí a ustavičně pro nás pracuje. Právě v adventu máme příležitost prožívat alespoň v maličkých zkratce ta dlouhá starozákonní tisíciletí, po která člověk čekal na příchod slíbeného Vykupitele a po která sám Bůh tak obdivuhodně chystal svůj spásný příchod na tento svět.

Kristův příchod má za cíl změnit nešťastný osud, který si člověk způsobil svou hříšností. Způsob, jakým to Bůh udělal, je tak božsky nesmírný, že se vymyká jakémukoliv lidskému tušení. Boží plán spásy nekonečně překračuje i samotný plán stvoření hmotného světa. Ale ani vyvolený národ nebyl s to vytvořit a uchovat si správnou představu o Vykupiteli, ačkoliv jeho postava byla tolika způsoby naznačena ve Starém zákoně.

Znamená to ovšem současně, že křesťanství je náboženství zcela jedinečné a nekonečně překračuje a staví do stínu všechna ostatní „náboženství“, která jsou s ním naprosto nesrovnatelná právě v tom nejpodstatnějším, totiž v tom, že živý Bůh se zjevuje člověku, projevuje tak nesrovnatelný postoj ke svému tvoru ve způsobu, jakým sám napravil jeho osud a postavení, když mu tvor odepřel poslušnost.

Neodmyslitelnou a nezastupitelnou součástí jedinečného plánu spásy, který Bůh od věčnosti připravil, je spoluúčast, která v něm přísluší Ženě oděné sluncem, jeho nejčistší Matce Panně Marii. V ní vidíme jeho vyvolenou Spolupracovnici, Cestu a Prostřednici nikoliv proto, že

Pokračování na str. 13

Dobry pastyr: Buh nejvyšší a nejmoudřejší

Izaiášovo kantikum z ranních chval ve čtvrtek třetího týdne (40,10-17)

V knize velkého proroka Izaiáše, který žil v osmém století před Kr., jsou obsaženy také hlasy jiných proroků, jeho žáků a pokračovatelů. Je to případ, který bibliční vědci nazývají „druhý Izaiáš“, prorok návratu Izraele z babylonského zajetí, který se uskutečnil v šestém století př. Kr. Jeho dílo zahrnuje 40.-55. kapitolu knihy Izaiáš a právě z první z těchto kapitol je vyňato toto kantikum, které se stalo součástí liturgie ranních chval, jak jsme ho právě slyšeli.

Pastyr - osvoboditel

Toto kantikum se skládá ze dvou částí. První dva verše pocházejí ze závěru krásného útěšného proroctví, které oznamuje návrat vyhnanců do Jeruzaléma pod vedením samotného Boha (srov. Iz 40,1-11). Následující verše tvoří počátek apologetického rozhovoru, který vyzvedá Boží vševědoucnost a všemohoucnost a na druhé straně podrobuje tvrdé kritice výrobců modelů.

Na počátku liturgického textu se tedy objevuje mocná postava Boha, který se vrací do Jeruzaléma, a předchází ho trofeje, podobně jako se Jakub vrátil do Svaté země a předcházela ho jeho stáda (srov. Gn 31,17; 32,17).

Božími trofejemi jsou vyhnaní Hebrejci, které vytrhl z rukou dobyvatelů. Bůh je tedy vykreslen jako *pastyr* (Iz 40,11). Tento obraz, který je častý v Bibli i v jiných antických tradicích, vyvolává ideu vůdce a pána, ale zde má rysy především něžné a toužebné, protože pastyr je také svým ovcím společníkem na cestě (srov. Ž 22). Stará se o stádo nejen tím, že je živí a pečuje o ně, aby se nerozptýlilo, ale také se sklání něžně k beránkům a jejich matkám ovcím (srov. Iz 40,11).

Stvoritel všehomíru

Po popisu vstupní scény Pána jako pastýře a krále následuje úvaha o jeho působení jakožto Stvořitele vesmíru. Nikdo se mu nevyrovná v tomto velkolepém a kolosálním díle: jistě ne člověk a ještě méně modly, mrtvé a nemohoucí bytosti. Prorok pak uvádí řadu rétorických otázek, ve kterých je odpověď již obsažena. Jsou pronášeny jako svého druhu soudní výrok: nikdo se nemůže srovnávat s Bohem a troufat si na jeho nesmírnou moc anebo moudrost bez hranic.

Nikdo není schopen změnit nesmírný vesmír stvořený Bohem. Prorok ozřejmuje, jak jsou lidské nástroje směšně nepřiměřené k takovému úkolu. Na druhé straně Bůh je samotářský umělec; nikdo není schopen mu pomáhat nebo radit v projektu tak nesmírném, jako je kosmické tvoření (srov. v. 13-14).

V 18. křestní katechezi sv. Cyrila Jeruzalémského na základě našeho kantika varuje, abychom neměřili Boha metrem naší lidské omezenosti: „Pro tebe, člověče, protože jsi tak malý a slabý, je vzdálenost z Gótie do Indie, ze Španělska do Persie velká, ale pro Boha, který drží v hrsti celý svět, je každá země sousední.“ (Le catechesi, Řím 1993, s. 408)

Před tváří Boží velikosti

Po oslavě Boží všemohoucnosti ve stvoření prorok popisuje jeho nadvládu nad dějinami, t. j. nad národy a lidstvem, které obývá zemi. Obyvatelé známých území, ale i ti, kteří jsou na vzdálených terénech, které Bible nazývá *ostrovy* v dále, jsou mikroskopickou skutečností ve srovnání s nekonečnou Boží velikostí. Obrazy jsou brilantní a působivé: národy jsou jako

krupěj na okovu, prášek na vahách, zrnko prachu (Iz 40,15).

Nikdy by nebyl člověk schopen připravit oběť hodnou tohoto velkého Pána a krále. Nestáčily by ani všechny oběti země, ani všechny lesy libanonských cedrů, aby byl rozdělán oheň pro tuto žertvu (srov. v. 16). Prorok přivádí člověka k vědomí jeho omezenosti tváří v tvář nekonečné velikosti a svrchované Boží moci. Závěr je lapidární: *Všechny národy jsou před ním, jako by nebyly, nemá je za nic, jen za prázdnotu* (v. 17).

Věřící je tedy pozván, aby se již na počátku dne klaněl všemohoucímu Pánu. Svatý Řehoř Nisánský, otec církve v Kapadocii (4. st.), rozjímal o slovech Izaiášova kantika takto: „Kdykoliv slyšíme pronášet slova ‚všemohoucí‘, myslíme na skutečnost, že Bůh udržuje v bytí všechny věci, ať už ty, které jsou rozumové, nebo ty, které patří k hmotnému stvoření. Z toho důvodu drží vlastní pěstí nebe, z toho důvodu rukou odměřuje vody, z toho důvodu v sobě obsahuje všechno rozumové stvoření: neboť všechny věci trvají ve své existenci, protože jsou udržovány silou té moci, která je objímá.“ (Teologia trinitaria, Milán 1994 s. 625)

Svatý Jeroným zase setrvává v úžasu před velkou a překvapující pravdou: pravdou o Kristu, který, *ačkoliv má božskou přirozenost, ... sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí* (Fil 2,6-7). „Onen nekonečný a všemohoucí Bůh,“ poznamenává, „se stal maličkým a omezeným.“ Svatý Jeroným nad ním rozjímal v betlémské stáji a volá: „On, který ve své hrsti všechno svírá, hle, jak je sevřený v těsných jeslích.“ (Dopis 22, 39, In: Opere scelte, Turín 1971, s. 379)

L'Osservatore Romano
21. listopadu 2002

Prorokův hlas na poušti

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Dávali se křtít a vyznávali své hříchy

Na judské poušti se objevil zvláštní muž. Liší se od ostatních obyvatel svým vzezřením, oděvem i způsobem života. Ale to není to jediné, čím na sebe poutá pozornost. On také vyzývá všechny, kdo k němu přicházejí, aby změnilí svůj život. A není jich málo. Táhne se za ním celá judská krajina i obyvatelé Jeruzaléma. Co je důvodem takové přitažlivosti?

Především jako Boží posel je vybaven potřebnými dary a pomocí, aby mohl splnit svůj úkol. Ale velkou roli hraje přítom i skutečnost, že to, co hlásá, sám důsledně uskutečňuje, a to způsobem více než příkladným.

Bůh ti ho posílá jako posla před tváří svého Syna, aby tě naučil na ni správně patřit, aby tě včas upozornil, podle jakých rysů tuto tvář rozpoznáš. Pozornost, jaké se těší mezi svými posluchači, v něm vyvolává obavy, aby ho nepokládali za samotného Mesiáše. Chce celým svým kázáním a vystupováním obrátit pozornost nikoliv na sebe, ale na Toho, kterému připravuje cestu. Představuje ti tedy příklad účinného apoštolátu, který připravuje cestu pro příchod Božího Syna.

Především je to jeho úplná odevzdanost tomu poslání, které mu Bůh svěřil. Jan nechává stranou všechny osobní zájmy a ambice. Neptá se Hospodina, proč ho posílá hlásat na poušť, kde nikdo není, a nikoliv do hustě obydlených oblastí. Bohu se zalíbilo, aby ho lidé sami vyhledávali daleko od všeho pohodlí, v nezvyklém prostředí, které už samo o sobě připomíná, že je třeba od základu změnit dosavadní stupnici hodnot a s ní i celý způsob života, aby již pohled na něho doslova otrásl jejich dosavadními návyky a obyčejí a přiváděl je k hledání vyššího smyslu života.

Pobyt v pustině, kde je nouze i o základní životní potřeby, vede k zamyšlení, co je opravdu důležité a nezbytné. Návyk ulehčit si každou obtíž oslabuje vůli a zbavuje ji síly zřít a varovat se toho, co sice vypadá příjemně, ale co ve skutečnosti ubližuje a škodí. Nepohodlí, se kterým je skromný způsob života nutně spojen, je současně příležitostí k očisťujícímu pokání.

Jan je pravým opakem všech těch, kteří se domnívají, že se musí nejdříve přizpůsobit těm, které chtějí oslovit. Nijak se nesnaží připodobnit ani zalíbit svým posluchačům. Ničím se nepodbíjí. Zdá se právě naopak, že jim zaimponoval svou naprostou a zásadní odlišností. Jako působivá a přesvědčující se jeví především jeho zásadovost a důslednost.

Jan se neohlíží na to, zda budou jeho požadavky pro jeho posluchače přijatelné. Hlásá zcela ne-

kompromisně, co mu uložil Pán: **Změňte svůj život, číte pokání.** Jan neoznamuje to, co si sám vybral a co pokládá za optimální. Ví, že Bůh očekává od lidí úplný rozchod s dosavadním způsobem života. Všechny kompromisy by takový rozchod jenom komplikovaly, ne-li znemožňovaly.

Jak se může přesvědčit, při setkání s prorokem, který je tak výmluvným příkladem opravdovosti, pociťují i přichozí potřebu uposlechnout jeho výzvy do všech důsledků. Nepřijímají je tedy pouze formálně, ale uznávají svou hříšnost a *sestupují do řeky, kde vyznávají své viny.* Dokud byli se svými hříchy spojeni, nechávali je v sobě a pro sebe. Stržení Janovou bezúhonností a plamennou výzvou k obrácení, chtějí se se svým dosavadním způsobem života opravdu rozejít. Proto své hříchy vyznávají. K takovému vyznání se člověk odhodlá, když pozná a uzná svou hříšnost a chápe, jak zavřeníhodný je hřích. Bez tohoto vyznání se člověk nemůže dostatečně odloučit od spáchaných vin. Vyznání tedy člověk potřebuje především pro sebe.

Děkuj svému Pánu, že ti tak připravil a přiblížil místo, kde můžeš bezpečně a upřímně vyznat své hříchy a získat jistotu jejich odpuštění. Uč se zde u Jana správnému postoji ke svátosti pokání. Nezpytuješ před ní své svědomí proto, abys měl zpovědníkovi co říct, nýbrž vyhledáváš zpovědníka, protože sis ozřejmil a uvědomil, jak zavřeníhodné jsou všechny tvé hříchy. K svátosti smíření tě má přivádět nikoliv vnější příkaz, nýbrž vlastní přesvědčení o oškřivosti a závažnosti každého hříchu a potřeba zcela se od něho odloučit tím, že je úplně a jmenovitě upřímně vyznáváš. Úplné vyznání vin je návratem k pravdě a branou ke smíření a nápravě.

Blahopřej všem, kteří vystupují z Jordánu s milostí a s mírem ve svém srdci. Oni ti dosvědčí, jak je dobré opustit své navyklé pohodlí a uposlechnout *hlas volajícího na poušti.* Na Janově příkladu se můžeš přesvědčit, jak velkým darem pro lidstvo je osobnost, která se zcela odevzdala Bohu a žije životem, který přímo vyzývá k upřímnému pokání.

Proroci nejsou postavy minulosti. Bůh si je ustavičně vyhledává a posílá jako projev své dobroty a svého milosrdenství, protože *je k nám shovívavý a nechce, aby někdo přišel do zkázy, nýbrž naopak, aby se všichni dali na pokání.* Rozlišovacím znamením Božích proroků je skutečnost, že jejich výzva opravdu přivádí mnohé k pokání a obrácení. Jen je třeba opustit své navyklé pohodlí a vydat se do samoty na poušť.

Pros Pána Ježíše, aby je nepřestal posílat, ale také abychom se naučili **i dnes** poslouchat hlas těch, *kteří posílá před svou tváří,* a abychom jim uvěřili jako poutníci u Jordánu, že **Pán je blízko!**

Bratr Amadeus

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 40,1-5,9-11

Těšte, těšte můj národ - praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma, volejte k němu, neboť je skončena jeho roboty, odčiněna jeho vina, vzal totiž z Hospodinovy ruky dvojnásob za své hříchy. Hlas volá: „Na stepi připravte Hospodinovi cestu, v pustině urovnejte stezku našemu Bohu! Každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží! Co je kopcovité, ať je nížinou, co je hrbolaté, ať je rovinou! Zjeví se Hospodinova velebnost; každé tělo uzří jeho spásu. Hospodinova ústa to řekla.“ Vystup na vysokou horu, Sióně, který hlásáš radostnou zvěst, mocně pozdvihni svůj hlas, Jeruzaléme, který hlásáš radostnou zvěst! Neboj se, nahlas řekni judským městům: „Hle, váš Bůh! Hle, Pán, Hospodin, přichází v síle, jeho rámě mu dává vládu. Hle, u sebe má svou mzdu, před sebou má svůj zisk. Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem je shromažďuje, ve svém klínu beránky nese, ovce s mláďaty pomalu vede.“

2. čtení - 2 Petr 3,8-14

Jednu věc, milovaní, nesmíte přehlédnout: že je u Pána jeden den jako tisíc roků a tisíc roků jako jeden den. Ne že by Pán otálel splnit to, co slíbil, jak ho někteří lidé obviňují z otálení, ale je k vám shovívavý, protože nechce, aby někdo zahynul, naopak chce, aby se všichni dali na pokání. Ten den Páně však přijde jako zloděj a tehdy nebesa náhle s rachotem pomínou, živly se stráví žářem a země i všecko na ní bude souzeno. A tak všechno vezme za své. Jak vám proto musí ležet na srdci, abyste žili svatě a zbožně, a tak očekávali a urychlovali příchod tohoto Božího dne, kdy se nebesa stráví v ohni a živly rozplynou v žáru. Ale my čekáme - jak on to slíbil - nová nebesa a novou zemi, kde bude mít svůj domov spravedlnost. Když tedy na to musíte čekat, milovaní, horlivě se snažte, abyste byli před ním bez poskrvny a bez úhony v pokoji.

Evangelium - Mk 1,1-8

Začátek evangelia o Ježíši Kristu, Synu Božím: Je psáno u proroka Izaiáše: „Hle, já posílám svého posla před

Pokračování na str. 7

Slavnost Neposkvrněného Početí Panny Marie

Pro svou volbu za Matku Boží byla Maria jedinečným způsobem vyzdvížena nad všechny ostatní lidi.

„Pro slávu Pána“ (Augustin) nechtěl být smysl pro zbožnost křesťanů srozuměn s tím, že by Maria stejně jako ostatní vykoupění byla osvobozena od dědičné viny teprve v průběhu svého života a nikoliv od samého jeho počátku. Dlouho bylo toto tajemství pro bádající teologii zahaleno dvěma jinými tajemstvími: tajemstvím, že všichni Adamovi potomci jsou obtíženi dědičnou vinou, a dále tajemstvím o Ježíšově vtělení z Matky Marie. Sebevědomá víra, že u Boha není nic nemožného, poskytovala tápajícímu chápání po celá staletí světlo, které nakonec uvolnilo cestu k hlubšímu pochopení celé věci, až kriticky hodnotící rozum mohl dát skrytému pokladu jasnou formu článku viry.

Pozdní doba této dogmatizace nemusí proto udivovat. „Pod vlivem Ducha Svatého dělá přece apoštolské hlásání pokroky: roste pochopení pro tradici předávané věci a slova...; neboť Církev směřuje v průběhu staletí ustavičně vstříc plnosti božské pravdy, až se na ní zcela naplní Boží slova“ (Dei Verbum 8). Dogma, vyhlášené slavnostně v roce 1854, se harmonicky začleňuje do převládajícího tajemství neodvolatelné věrnosti Boha, jehož láska po všechny časy vítězně přemáhá zlo a triumfuje nad ním.

My lidé poznáváme tuto lásku v „oděvu“ milosti. „V řeči Bible ‚milost‘ znamená zvláštní dar, který má podle Nového zákona svůj zdroj v životě samotného trojjediného Boha, onoho Boha, který je Láska. Plodem této lásky je ‚vyvolení‘. U Boha znamená toto ‚vyvolení‘ jeho odvěkou vůli zachránit člověka skrze účast na životě samotného

Boha v Ježíši Kristu. Působení tohoto věčného daru... je semenem svatosti“ (Redemptoris Mater 8). Zdá se, že právě tento zákon Božího jednání má před očima kardinál H. Newman, když se modlí: „Žádný tvor se nemůže přiblížit k Tvé nejvznešenější svatosti, ale Ty sám se přibližuješ, dotýkáš, objímáš a prostupuješ všechny své tvory... Do všeho jsi vložil svou působící sílu, takže Tvoji tvorové mohou jednat v Tobě a skrze Tebe. Svým rozumným tvorbám jsi dal schopnost, aby mohli chtít, co je správné. Člověka jsi stvořil správně, s čistou přirozeností a se svou svobodnou milostí, takže mohl žít jako anděl.“

Tato původně všem rozumným tvorbám poskytnutá milost stvořitelské lásky byla Marii, která je Panhagia – ze všech nejvyšší, jak ji nazývá východní církev, přidělena na zemi v míře jako žádnému jinému člově-

„MARIA, TY JSI DO SVÉHO LŮNA PŘIJALA TOHO, KTERÉHO ŽÁDNÝ PROSTOR NEMŮŽE OBSÁHNOUT.“

Vidím radostné shromáždění svatých (koncil v Efezu). Oni všichni sem přišli rádi, protože je svolala svatá Boží Rodička Maria, vždy Panna. Byl jsem ponořen do hlubokého smutku. Ale přítomnost svatých otců mi navrátila radost. Nyní se nám naplnilo zamilované slovo Žalmistovo: *Jak je dobré a krásné, když mohou bratři přebývat pospolu. Bud' nám tedy pozdravena, svatá a tajemná Trojice, protože Ty jsi nás svedla všechny pospolu do tohoto chrámu svaté Boží Rodičky. Bud' pozdravena, Rodičko Boží, Ty drahocenný poklade celé země, Ty nikdy neuhasitelná lampa, koruno panenství. Žezlo prvé víry, neporušitelná svatyně, Ty, místo pro Toho, kterého žádné místo nepojme. Matko a Panno! Skrze Tebe se v evangeliu nazývá požehnaný Ten, který přichází ve jménu Páně.*

Bud' pozdravena! Ty jsi do svého lůna přijala Toho, kterého žádný prostor nemůže obsáhnout. Skrze Tebe je oslavena Nejvyšší Trojice. Skrze Tebe je na celém okrsku zemském uctíván svatý Kříž. Pro Tebe jása celé nebe. Z Tebe se radují andělé i archandělé.

Cyril Alexandrijský † 444

ku. Ona byla dokonalá, pravzor pro všechny, nejryzejší případ vykoupění vůbec. „Silou hojné milosti ‚milovaného‘ Syna a pro vykupitelské zásluhy toho, který chtěl být jejím Synem, byla Maria uchráněna dědičného hříchu. Tímto způsobem patří od prvního okamžiku svého početí, tzn. své vlastní existence, Ježíši Kristu. Ona má účast na spásné

a posvěcující milosti, na oné lásce, která vychází z ‚milovaného‘ Syna, Syna věčného Otce“ (Red. Mater 10).

Slavnost Neposkvrněného Početí je „slavnost nového svatého počátku“. Ma ria představuje obnovené stvoření, ukazuje lidem, jak vypadali před svým pádem do hříchu. V ní poznáváme vzor počátku Církve, k jehož naplnění teprve kráčíme. Maria nebyla na zemi ušetřena osudu poutnice, i její cesta vedla dny prozářenými sluncem a dny temné osamocení. Podobně jako my musela přestat těžké zkoušky víry. A v důvěře se opírat o to, co nevidíme. Nehnalo ji vpřed očekávání královské důstojnosti, zůstala až do konce tím, čím byla na počátku: prostou služebnicí Páně, na jejíž poníženost shlédli ten, který je Veliký.

Dobrému začátku není ihned přidělen jako bezpodmínečný i dobrý konec. Ale aby měl konec čisté naplnění, musí mít počátek čistý původ v nekonečné Lásce. Čím více toto původní vystupuje a může se ukazovat a prostupovat naše dějiny, tím více je zjevné, že v onom čistém počátku šlo také o nás, kteří nyní slavíme tuto slavnost. Je to slavnost neposkvrněné Lásky, ve které jsme my všichni obsaženi, každý na svém místě a na své úrovni. -sks- 48/01

Mariolog o pátém mariánském dogmatu

Novým apoštolským listem *Růženic Panny Marie* se dostaly otázky o Mariině roli v životě Krista a v dějinách spásy opět do středu pozornosti. Mariolog Mark Miravalle, prezident hnutí Vox Populi Mariae Mediatricis a profesor frančíškánské univerzity v Steubenville, se opětovně vyslovil pro vyhlášení pátého mariánského dogmatu. „Titul ‚Co-redemptrix‘ se týká jedinečné účasti Panny Marie na díle Vykupitele,“ řekl Miravalle. „Přípona ‚co‘ je na místě latinského výrazu ‚cum‘, který znamená totéž co ‚s‘ - ‚spolu‘, neznamená tedy v žádném případě rovnítko, čili stejnou úroveň.“

Proto je obava, že by Maria byla postavena naroveň Kristu, zcela nepodstatná. V tomto dogmatu jde o Mariino spolupůsobení zvláště při zvěstování a pod křížem. Tento titul má svou tradici v papežském učitelském úřadě a v 2. vatikánském koncilu (*Lumen gentium* 56, 57, 58 a 61).

„Maria je pro nás vynikajícím příkladem, jak má každý křesťan spolupracovat s Pánem.“

Vnitrocirkevně toto dogma přímo aktivně podporuje 550 biskupů, mezi nimi i kardinál Schönborn. Z řad světců je možno připomenout otce Pia, Josemariu Escrivá, Edit Steinovou, Maximiliána Kolbeho, Leopolda Mandiče, Bartola Longa a mnoho dalších. Miravalle ví také o výpovědích matky Terezy a Lucie, vizionářky z Fatimy.

Pokud jde o ekumenické otázky, může být podle encykliky *Ut unum sint* dosaženo jednoty křesťanů jedině skrze uznání plné zjevené pravdy a dogmatický vývoj nemůže být popírán kvůli dosažení „laciného souhlasu“. Protestantští teologové Miegge a Maury poukázali na to, že spoluvykupitelství bylo ústředním mariologickým tématem 20. století.

Podle Kath-net
14. 11. 2002

ADVENTNÍ HYMNUS

En clara vox redarguit
(Ze školy sv. Ambrože)

Hle, jasný hlas již zaznívá
a všechno temné proráží,
sny nechať prehnou do dáli,
z výšin se Ježíš zaskívá.

Probud' se, myslí malátná,
ať na pozemském neulpíš.
Hle, Hvězda nová zasvítla
a zahání vše, co je zlé.

Vždyť byl k nám poslán Beránek,
by zdarma dluhů zbavil nás.
My všichni v slzách lítosti
jej prosme, by nám odpustil.

Až znovu přijde jako blesk
a svět až strne úzkostí,
by netrestal nás za viny,
leč láskyplně chránil nás.

Moc, chvála, čest i sláva buď
Bohu Otci i se Synem
i s Duchem Utěšitelem
vždy od věků až na věky.
Amen.

KDO SE JEŠTĚ MODLÍ?

Ve Francii každý desátý
V Německu každý pátý
V Rakousku každý čtvrtý
V Polsku každý druhý

Naše modlitba se odráží v našem vztahu k Bohu. Kde oněmi modlitba, zmizí vztah k našemu Stvořiteli a Vykupiteli. Je to také seismograf naší lásky k bližním.

Immaculata

Už to je veliký dar Boží milosti, že můžeme v Marii obdivovat neposkvrněnou čistotu. Ale nesmí zůstat jen u pouhého obdivu. Pro svatého mučedníka Maximiliána Kolbeho je **Immaculata** vzorem a pobídkou k vlastnímu úsilí o svatost i pro jeho silné misijní působení ve světových misiích.

Maximilián Kolbe měl stále před očima slova apoštola Pavla: *Vždyť to, že chcete, i to, že pak jednáte, působí přece ve vás Bůh, abyste se mu mohli líbit. A co chce v nás Bůh způsobit? Abychom byli bezúhonní a bezelstní, Boží děti bez poskvrny uprostřed pokolení špatného a zvráceného, ve kterém vy budete zářit jako hvězdy ve vesmíru* (srov. Fil 2,13-16).

Se vši svou **dobrou vůlí** bychom toho nebyli schopni. Ale Bůh nám dává milost, abychom vykonali více, než je naše dobrá vůle.

Důvěřujeme proto v Boží milost a odevzdejme svou slabou vůli Tomu, který v nás všechno může.

V. Studer
-sks- 48 /2001

Neúnavný svědek poselství míru

P. Jožo Zovko, medžugorský farář v době prvních zjevení

P. Jožo Zovka jsem poprvé potkala ve Štýrském Hradci. Můj první dojem? Jaká to láska vyzářuje z jeho očí! Klidný, trpělivý, laskavý, vychází vstříc všem, kteří jsou kolem něho a snaží se získat jeho pozornost. Mluvil se tu o něm, že má mimořádné dary Ducha Svatého.

Na jeho katechezi o Eucharistii nikdy nezapomenu. Hlásal víru v Ježíše Krista nejen se zvláštní intenzitou, ale jak se zdálo, měl Ježíše v každém vlákně svého srdce. Cítím i jeho obzvláštní lásku k Matce Boží. Když jde na konci slavnosti chrámem s Nejsvětější Svátostí a žehná lidem, cítím zcela jistě: Ježíš a Maria jsou zde skutečně přítomni!

Tentokrát jsme si ho pozvali k nám domů. Času je málo, proto hned kladu své otázky.

P. Jožo Zovko se narodil 19. března 1941 v Uzarici blízko Mostaru. Zde také prožil své mládí. Měl devět sourozenců: čtyři bratry a pět sester. Jeho první náboženské zážitky v rodině jsou překrásné, protože rodiče byli hluboce věřící katolíci křesťané.

Jeho přání stát se františkánem se zrodilo velmi záhy. Z jeho farnosti, která zahrnuje několik obcí, mělo toto přání mnoho mladých lidí: z gymnázia, které tehdy navštěvoval, odešlo 103 mladých lidí za řeholním povoláním, nápadně mnoho.

Jak k tomu došlo? P. Jožo vypravuje: 7. února 1945 přišli komunisté do blízkého kláštera Široki Brijeg. Žádali mnichy, aby se pod přísahou zřekli své víry. Bůh je mrtev, prohlašovali. Jeden z nich strhl ze zdi kříž a hodil ho na zem. Františkáni byli postaveni před volbu: buďto odpřisáhnout, nebo zemřít.

Každý z nich políbil kříž se slovy: „Ty jsi můj Bůh a mě všechno“ – a tím zvolili smrt. Všech 30 včetně nemocných

vyvlekli ven, povraždili a spálili. Škola, gymnázium, seminář, knihovna, všechno lehlo popelem. Školní děti tomu musely přihlížet. A vraždění pokračovalo. Celkem komunisté usmrtili 874 křesťanů z této farnosti.

Strašná událost a příkladně odvážné chování mnichů neuvěřitelným způsobem posílilo víru těch, kteří to přežili. I když to bylo zakázané, putovali věřící ke spálenému klášteru. (Dnes je opět obnovený a je to domovský klášter P. Zovka.) Rodiče vysvětlili dětem, že tito mniši jsou mučedníci.

Ve všech rodinách na všech místech se denně konají modlitby. Je to velké znamení, že komunisté svým ateismem nezískali žádnou moc nad lidskými dušemi. Ve škole se denně soptí proti Církvi a proti papežům, ale Jožo a jeho přátelé jsou vírou svých rodičů vyzbrojeni proti takovým útokům a zachovávají Ježíši věrnost. Již čtyřletému Jožkovi bylo tehdy jasné, že na prvním místě nestojí ani Tito ani Stalin, ale Bůh.

„Když základ, kořeny v životě člověka jsou náboženské, je to hluboce zasazená, trvalá zkušenost. Pak vnější události nemožnou způsobit žádnou větší nebo trvalejší škodu. Když však v rodině není místo pro Ježíše, pro víru a naději, rozvine se později v dětech náboženský život jen obtížně,“ vysvětluje P. Jožo.

Po skončení školní docházky se naplňuje Jožovo přání stát se františkánem. S úsměvem vzpomíná, jak vstoupil před 40 roky do řádu. Žasnu a rychle počítám: měl tehdy 16 let. Směje se hlasitě mému překvapenému výrazu ve tváři.

„Nebyl vstup do řádu nebezpečný?“ zeptala jsem se. Jistě že byl, ale pro křesťany bylo nebezpečí samozřejmou všedností: „Jako bouřka, člověk si na ni

zvykne. Vláda je proti mé víře, proti mé Církvi, proti mému Bohu, proti mojí rodině. To víme. Ale známe také pravdu.“ Je to pravda, která se nazývá Ježíš Kristus, a pro tuto Pravdu jsou ochotni podstoupit jakékoliv těžkosti.

V Sarajevu, v Lublani a v Štýrském Hradci studuje pak teologii. R. 1967 přijme kněžské svěcení. Nejdříve působí jako kaplan. V roce 1974 dostane svou první faru. Na podzim 1980 se stane farářem v Medžugorje.

Chce tu něčím trochu pohnout, a tak začne s mladými v modlitební skupině – netuší přítom, co se tu ve skutečnosti pohne. Když totiž byl v červnu 1981 v Zagrebu, kde kázal pro sestřičky exercicie, zjevila se v Medžugorje poprvé „Gospa“. Bylo to 24. června 1981.

Když se za dva dny vrátil domů, shromáždilo se již na místě několik tisíc věřících, a to i přesto, že po velké bouři nefungoval telefon a nešel proud. Z dětí, které mu vyprávějí o zjevení, zná jen dvě. Jeho první reakce: je to podlý trik komunistů. Pravděpodobně zmanipulovali děti, dali jim drogy nebo něco takového, aby vyprávěly o nadpřirozených událostech a aby pak oni mohli víru zkompromitovat a všechno zesměšnit.

Aby si udělal jasnější představy, pozval děti na faru. Nejdříve mluví s dívkou ze Sarajeva, klade jí mnoho otázek. P. Zovko si vzpomíná. „Odpovídala mi zcela prostě a naprosto správně. Po hodině jsem Vicku zavedl do svého pokoje a ptal jsem se jí na její zkušenosti z těchto dvou dnů. Vyprávěla mi všechno s velkým nadšením. Mluvil jsem osobně se všemi dětmi. Ivan téměř nemluvil, odpovídal jen ano. Také Ivanka dávala jen krátké odpovědi. To mi působilo těžkosti. Maria byla velmi malá...“ Směje si při těch vzpomínkách. „Neměla boty, ale zářila a mnoho vyprávěla. Poznám jsem, že ty ty děti mluví pravdu. Ale možná že je právě tak zmanipulovali.“

Od té doby zaznamenával všechny rozhovory na magnetofonový pásek, aby mohl později srovnávat. Nechával děti denně přicházet a zaznamenával, co vyprávěly. Policie dělala dětem potíže od samého začátku, zavírala je v jejich domech. Ale ony vždy nějak unikly, aby si daly dostaveníčko s Matkou Boží. Vyslychala je tajná policie a dali je vyšetřit dvanácti různými odborníky. Ti mohli pouze konstatovat, že děti jsou zcela normální.

Pro místního faráře to byla těžká situace a pro farníky nejdříve pokušení: zvítězila zvědavost. Všichni čekali na nějaké znamení. Místní lidé nechápali, že se jedná o jejich obrácení. P. Jožo není ještě zcela přesvědčen o pravosti těchto zjevení. Pak si vzpomíná na toto: Je neděle. Farař by chtěl přesvědčit své farníky: „Naše víra nezávisí na zjeveních. Máme svátosti, Písmo svaté.“ P. Jožo opět vypravuje: „Čas modlitby trval až do 3 hodin. Všichni přišli. Ale v době zjevení všechny děti utekly na horu zjevení. Byl jsem smutný, nechtěl jsem, aby chodily na horu, a zůstal jsem v kostele sám. ... Když jsem se podíval ven, viděl jsem, že kopec je pl-

ný lidí. Vrátil jsem se do kostela, posadil se do lavice. Otevřel jsem Bibli a četl jsem o Mojžíšově exodu. Rád bych byl našel odpověď na otázku, co se to zde děje.“

V tom okamžiku slyším hlas: „Opusť kostel a jdi chránit děti!“ Nechal jsem Bibli ležet. Když jsem vyšel z kostela, uviděl jsem děti, jak utíkají ke mně. „Pronásleduje nás policie!“ P. Jožo je bere k sobě na faru a schová je. Matka Boží se pak dětem zjevila v jeho pokoji.

Od té doby již P. Jožo nepochybuje o pravosti zjevení. „Jste pro mě důležití, potřebuji vás.“ Nyní rozumí této větě Matky Boží. Ona nemá na mysli pouze děti, ale všechny lidi, kteří jsou ochotni hlásat víru a uvádět ji ve skutek svým životem.

Brzy nato se začne Gospa pravidelně zjevovat v kostele. I P. Jožo ji jednou spatří vedle oltáře při modlitbě růžence. Přeruší růženec a pozdraví ji mariánskou písní. Pro všechny, kteří to zažijí, je jasné, že s jejich farářem se stalo něco neobyčejného. V těch dnech se také stalo mnoho s lidmi v Medžugorje. Učí se modlit, navzájem si odpouštět, poznávají s pomocí Matky Boží, že k tomu potřebují otevřené pokorné srdce. Otec Jožo poději napsal: „Matka Boží zahájila s dětmi fantastický projekt; projekt, kterého není schopen ani ten nejbohatší ani ten nejchytřejší. Matka Boží na nich ukazuje, jakou cenu má pokorně a bezvýhradně poslouchat nebe.“

P. Jožo se nyní otevřeně zastane dětí před stranickými úřady. Odmítne zavřít kostel. Je tedy v srpnu 1981 zatčen. Úřady se domnívají, že tím medžugorské události skončí. Jak všichni víme, velice se mýlili. Ptám se ho, jak dlouho byl ve vězení. „Bylo to 18 měsíců a 12 hodin,“ vypravuje se smíchem. Co tam všechno prožil, nechce vyprávět. Byl nej-

dříve ve vězení v Mostaru, pak v Černé Hoře. Každopádně je známo, že byl mučen a dopravili ho do nemocnice více mrtvého než živého.

Po svém propuštění dostal farnost zcela na okraji diecéze. Komunisté tam vyprovokovali proti němu kampaň. Musí farnost opustit a převzít jinou obec. Pak začne válka.

Otec Zovko vysvětluje: „Oči celého světa se obrátily k Medžugorje. To se Satanovi nelíbí. Lidé se již nemají dívat na Medžugorje, teď bude řeč o násilnostech války. Nemají být komentována slova svaté Panny, nýbrž válečné hrůzy.“

Jednoho dne spatří v televizi dítě: „Dítě, které ztratilo ve válce oba rodiče, pláče a říká: ‚Já už nemám nikoho!‘ Pocítil jsem ve svém srdci: ‚To není pravda, máš mne a další bratry, máš církev!‘“

Založí hned nato sdružení, které by se mohlo postarat o tyto děti a zajistit jim lásku,

kterou nutně potřebují. Kmotři mají přijímat děti. Tito kmotři je nepodporují penězi, ale především provázejí děti modlitbou a vyhledávají s nimi kontakt.

Osiřelé děti mají mít možnost žít ve svém okolí u příbuz-

ných nebo vdov, které je mohou přijmout. Nebylo jich málo, které P. Jožo zachránil z míst, kde bylo denně bombardování a to nutilo lidi trávit celé dny ve sklepích.

Pro P. Jožu jsou důležité kontakty dětí s jejich kmotry: „Tyto děti se často musely dívat na násilnou smrt svých rodičů a pak zůstaly samy. Potřebují lidi, jako je matka Tereza, kteří by jim řekli: ‚Jsi důležitý v mých očích, potřebuji tě.‘ Jestliže takoví lidé už nejsou, není už ani církev.“

Z jeho slov a jeho oči hovoří velká láska k těmto jeho dětem. Ale nejedná se mu jen o děti, nýbrž také o nás. „Děti jsou pro nás lékem, protože nám ukazují naši chudobu v oblasti lidských vztahů. Dokud nemilujeme, nejsme věřící,“ vysvětluje P. Zovko důrazně. I materiální pomoc je přirozeně velmi naléhavá (tak chtěl zřídit domov pro větší dívky), podobně jako je potřebná i pomoc lékařská pro mnoho dětí, které jsou v důsledku války invalidní.

Již 3700 dětí našlo kmotry. Ještě čeká 300 naléhavých případů. Pro dítě, které nemá otce, je důležité, když může říct: „Ale mám kmotra,“ soudí P. Jožo.

Pro tyto své děti, ale především aby šířil poselství Matky Boží vyzývající k obrácení, smíření a pokoji, jezdí P. Zovko po celém světě. 48 hodin předtím, než jsme si mohli takto povídat, byl ještě v Chicagu. Je na něm vidět únavu.

Jde mu především o obnovu víry a o poselství míru. Na svých cestách vypravuje o duchovních zázracích, které se dějí v Medžugorje. Jsou mnohem početnější, než tělesná uzdravení, kterých je lékařsky dokumentováno již více než 400.

O jednom takovém zázraku vyprávěl loni v Hradci. Jeden

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

tebou, on ti připraví cestu. Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnajte mu stezky!“ Když Jan Křtitel vystoupil na poušti, hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Vycházel k němu celý judský kraj a všichni jeruzalémští obyvatelé, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a přitom vyznávali své hříchy. Jan nosil šat z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás. Živil se kobylkami a medem divokých včel. (Jan) kázal: „Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánek. Já jsem vás křtíl vodou, ale on vás bude křtít Duchem svatým.“

anglikánský kněz, jinak významný teolog, přišel do Medžugorje, aby studoval zdejší události. Je to pro něho velký zážitek. Zve P. Jožu do USA do Atlanty, aby zde na stadionu sloužil mši svatou. Je zde přítomno 12 000 anglikánů. Na úvod oznamuje teolog anglikánům, proč pozval právě katolického kněze. „Právě proto, že je to kněz. Vy všichni věříte, že i já jsem kněz. Ale když jsem byl týden v Medžugorje, poznal jsem, že nejsem kněz. To, co jsme zatím slavili, nebyla mše svatá, protože my nemáme žádné kněžství. Před časem jsem také přestal zpovídat. Nikoliv proto, že by toho nebylo zapotřebí, ale protože nemáme k tomu kněze. Napsal jsem o naší církvi osm knih. Nečtěte je. Počkejte na moji novou knihu. Jsem vděčný za světlo, které jsem zažil v Medžugorje... A nyní chceme s tímto knězem slavit mši svatou...“

A pak, jak vypráví P. Jožo, přečetl tento teolog dopis, ve kterém prosí Svatého otce, aby se mohl stát katolickým knězem. Není to zázrak? Kolik takových zázraků již P. Jožo zažil a při mnohých z nich působil jako „spolunástroj“. Protože P. Jožo patří nebi v „pokoře a rozhodnosti“.

Z Vision 2000 - 6/97
přeložil-lš

Moje cesta k římské církvi

Rozhodnutí anglikánské církve světit ženy na kněžky přivedlo bývalého anglikánského biskupa z Londýna Grahama Leonharda k rozhodnutí přestoupit do katolické církve. Ve své přednášce, kterou uskutečnil v Římě, hovoří o zkušenostech této konverze.

Rozhodnutí synodu schválit kněžské svěcení pro ženy bylo pro mě silným podnětem k jednání. Tím založil synod nové církevní společenství, které tento vývoj označilo za správný, nutný a odpovídající pravdě, a to v protikladu k postoji většiny křesťanů a navzdory varování papeže i ekumenického patriarchy.

Jménem takového společenství jsem nebyl schopen nadále zastávat svůj úřad. Již počátkem devadesátých let, kdy jsem začal tušit tento vývoj, navázal jsem s malou skupinou kontakt s kardinálem Basilem Humem z Westminsteru.

... Protože jsem byl sedm let členem týmu, který vedl anglikánsko-pravoslavné rozhovory, pomýšlel jsem nejdříve na východní církve. Moje zkušenost s autokefálními církvemi mě však přivedla k přesvědčení, že jejich způsob řešení, totiž odmítat jakýkoliv vývoj, je neuschopňuje zaujmout postoj k výzvám a kulturním a duchovním proudům dalších generací...

Tak jsem se opět vrátil k římské církvi, nebo lépe řečeno, oslovily mě nároky římské církve. Uvědomil jsem si tři faktory:

1. Během svých rozhovorů s kardinálem Humem jsem poznal, jak velice se „katolický tábor“ uvnitř anglikánské církve opíral o katolickou církev. Byli jsme jako nějací „příživníci“. Přijímali jsme výroky učitelského úřadu, aniž bychom akceptovali samotný učitelský úřad.

2. Závěrečná zpráva „Arcic“ (anglikánsko-katolické komise) šla, jak se zdálo, tímto směrem.

3. Dospěl jsem k slavné větě Newmanově, která popisuje mou vlastní pozici: „Kdyby se

sv. Atanáš a sv. Ambrož mohli náhle vrátit na svět, není vůbec pochyb, ke kterému společenství by se připojili.“

Když jsem znovu promyslel papežovu výzvu, pochopil jsem úzkou souvislost mezi jeho autoritou a jeho pastýřským úřadem. Petr byl povolán, aby sloužil, a nikoliv aby si dal sloužit. Petr, kterého Bible popisuje velice lidsky, pochopil Pánovu bytost skrze zjevení. Na něm chtěl Pán postavit svou Církev. Petrův primát je ve Skutcích apoštolských skutečně uznáván; jedná v solidaritě s ostatními Dvanácti. To vytváří základ Církve, ve které je Kristus Pán a nárožní kámen. Význam Petrova úřadu spočívá v tom, že se tu neprojevuje poslušnost vůči nějaké knize či výboru nebo zformulovanému právníckému dokumentu, nýbrž vůči osobě, která vykonává svůj úřad jako služebník služebníků Božích. To je tím významnější, čím více se dnes ztrácí lidská osoba za technic-

kým pokrokem. Tím způsobem stojí Petrův nástupce v přímé pastorační vazbě na věřící.

Tak jsem byl přijat 6. dubna 1994 kardinálem Basilem Humem do plného společenství římskokatolické církve. Dva týdny později jsem přijal ve stejné kapli kněžské svěcení. Již předtím jsem řekl, že ti anglikáni, kteří chtějí být přijati do katolické církve, musí tak učinit pokorně, bez jakýchkoliv výhrad. Všechno, o co jsem prosil papeže, bylo, abych se nemusel zříci svého dřívějšího duchovního úřadu.

Při obřadu svěcení byl slovy 2. vatikánského koncilu uznán můj úřad jako anglikánský spolu s modlitbou, aby mohl najít své naplnění v katolickém kněžství. Tento obřad byl použit při svěcení všech bývalých anglikánských duchovních.

Jsme vděční za toto poctivé a realistické uznání našeho dřívějšího úřadu, který se nyní naplňuje v katolickém kněžství. Víím, že toto přátelské přijetí přivítali ti, kterým jsem sloužil jako anglikánům. Otázka mého biskupského úřadu zůstala otevřená. To mi vůbec nevadilo v tom, že jsem v dopise papeži zdůraznil, že nechci vykonávat biskupský úřad.

V té době mě velice podpořila jedna žena a k mé radosti byla za několik týdnů přijata do katolické církve.

...Jsem nyní jako kněz ve farnosti velice aktivní. Jako mnoho konvertitů, jejichž příběhy jsem četl, cítíme, že jsme se vrátili domů. Je jen tajemství, proč to trvalo tak dlouho... Když jsem se stal katolíkem, změnil se můj vztah k Bohu. Celá léta jsem jako anglikánský biskup říkal lidem, že vztah k Bohu je to nejpodstatnější v životě, to jediné, co si po smrti můžeme vzít s sebou.

To nyní nabylo pro mě hlubšího významu. Jsem si nyní daleko realističtější vědom Boha, ale také všeho toho, co ještě vyžaduje očištění a odpuštění. Vždy jsem se modlil breviář a meditoval jsem o Písmu, ale nyní to pro mě znamená mnohem více.

Nevím, zda se modlím lépe, ale mám větší touhu po modlitbě. Cítím ulehčení, protože si již nemyslím, že všechno závisí na mně. Naslouchám Bohu a můj vztah k němu je milující poslušnost. Pojem poslušnosti je v evangeliu podstatný, ale mimo katolickou církev se tomu nevěnuje pozornost.

Pravdy, které jsem již dříve znal jako součást katolické víry, staly se pro mě novou skutečností. Např. jsem již dříve uznával jedinečné postavení Matky Boží, která byla povolána k nejvyšší poctě mezi tvory. Je to historická skutečnost, že když Matka Boží není náležitě uctívána, lidé se méně klanějí Kristovu božství a uctívají ho spíše jako nejvyššího tvora.

Nyní jsem členem rodiny, která radostně miluje Matku Boží a Matku nás všech. Úcta k svatým a láskyplná modlitba za zemřelé, to všechno vyjadřuje naše spojení s budoucím světem. Je to spontánní výraz pravdy, že katolická církev je na zemi jediné společenství, které stále získává nové členy, aniž by je smrti ztrácela.

*Podle Miles Jesu 8/1996
Z Vision 2000 - 6/97 přeložil -lš-*

Děti naslouchaly jako nikdy předtím

Byla jsem jediná z celé naší skupiny, kdo v hotelu dostal jednolůžkový pokoj, a byla jsem za to velice vděčná. Právě jsem si zapisovala do sešitu potřebné poznámky, když jsem pocítila potřebu modlit se. Věděla jsem, že mládenci v dolním poschodí zvali na „párty“. Všechny dívky z našeho poschodí byly proto dole u nich.

Někteří z nich byli velice agresivní a jejich „zloba“ budila obavy. Prohlašovali, že jdou „vzývat ďábla“.

Bylo to od nich hloupost, ale mě to zneklidňovalo z několika důvodů:

1. Kolik zla vzniká z hlouposti!
2. Svými řeči zneklidňují, případně „fascinují“ ostatní děti.
3. Ďábel se nikdy nenechá dlouho prosit.
4. Chlapci byli už tak jako tak abnormálně agresivní.

Cítila jsem, že se musím začít modlit. Poklekla jsem a prosila sv. Michaela archanděla, pak jsem se spojila se všemi anděly strážci a začala jsem se modlit růženec...

Ještě jsem neskončila pátý desátek, když někdo zaklepal na moje dveře. Venku byla dvě děvčata. Pozvala jsem je dovnitř. Měly evidentně něco na srdci. „Paní učitelko, můžeme se

vás něco zeptat? Co to znamená vzývat ďábla?“

Děkovala jsem v nitru Pánu a začala jsem jim to vysvětlovat. Ještě jsem neskončila, a přišla další dvě děvčata. Musela jsem jim vysvětlení opakovat, měly totiž stejnou otázku.

A bylo to jako zázrak: Chodba, která byla předtím prázdná, byla pojednou plná žáků, kteří přicházeli do mého pokoje. Poprosila jsem je, aby se posadili, kde je místo. Během několika minut jich bylo 19! Všechny děti, které se tu sešly, čekaly na stejné vysvětlení. Byl mezi nimi i jeden z těch agresivních chlapců, ale zde byl úplně tichý.

Začala jsem hovořit. Nikoliv, Duch Svätý začal kázat. O Bohu, o Satanovi, o Ježíši, který je Vítěz.

Děti poslouchaly tak pozorně, jako v žádné hodině náboženství. Děti byly dojaté a všechny se přihlásily k Bohu a odmítaly zlo.

Pak jsme se spolu krátce modlili. Bylo to pro mě fascinující, jak proudily myšlenky a správná slova. A děti byly tak hladové po mých slovech!

Mohu Pánu jen děkovat a chválit ho za způsob, jakým působí. Moc modlitby růžence byla pro mě najednou tak skutečná, tak uchopitelná...

Karin

Z Kristův učedník 11/97

Kdo seje pastorační asistenty a superlaiky, nebude sklízet kněze

Za několik dní skončí Rok povolání. Pro některé to bude čas poklepat si na ramena: udělali jsme to dobře. Tu přednáška, tam slavnost a někde určitě důležitý impuls. A kdyby tu nebyla ta nepříjemná skutečnost, že zájemců o kněžství v seminářích nepřibývalo, mohli bychom si s úsměvem potřást pravici a vstoupit to Roku Bible.

Někteří „církvní prognostikové“ v tom vidí potvrzení svých teorií, že Rok povolání ještě nedorostl do „Roku laiků“. Jenomže kdo seje pastorační asistenty a superlaiky, nebude sklízet kněze, pokud je ovšem vůbec chce.

Nyní musí nutně následovat otázka: co dělat? Nařikání jen rozmnožuje skleslost a nenese žádné ovoce. Především nestačí jen uspořádat Rok povolá-

ní. Je třeba také pamatovat na všechno ostatní, především na „Zajeďte na hlubinu!“ Hlásejte evangelium jako jasné Kristovo poselství. Toto jasné poselství je jediný(!) úkol Církve. Když nám dělají větší starosti nesrovnalosti v telefonním účtu než hlásání Boha a cesty ke spáse, když pojmy „nebe a peklo“ jsou jen prázdná slova z „dětin-

ských dob“ a rodina není místem modlitby a lásky, jak mohou růst povolání k duchovnímu stavu?

Který mladý muž se dnes rozhodne k radikálnímu následování Krista, když poselství, které vychází od ambonu, nepřekračuje „Mějme se rádi, podejme si všichni ruce“? Který mladý muž se rozhodne zcela se zasvětit Kristu a Církvi, jeho nevěstě, když se na fakultě dovídá, že Kristus vlastně nevstal z mrt-

vých? Která žena se rozhodne pro radikální chudobu a zasvěcení Kristu, když sebeodevzdání a oběť je v rodině a ve společnosti neznámým pojmem?

Ale nevěšme hlavu. Pro Boha není nic nemožného. Přidejme k modlitbě za povolání osobní svědectví a vytvářejme prostředí, ve kterém mohou vyrůstat povolání. Ne každý rád, který má pěknou barokní fasádu, má zajištěno, že přetrvá, ale jen ten, ve kterém se skutečně žije a učí Ježíšovo poselství. Jen ty semináře, které žijí lásku k Matce Církvi a ve kterých nejsou šikanováni ti, kteří plně stojí za tradicí a učení Církve, mohou se opět naplnit. Jen farnosti, ve kterých se liturgií neoslavuje sám lid, nýbrž kde se s díkem a prosbou klaní v pokoře živému Bohu, jen ty budou mít plné lavice. Toto „očisťování“ již začalo. A proto hlavu vzhůru: u Boha není nic nemožného.

Kath-net

UKŘIŽOVANÝ MLADÍK

V protestantské čtvrti Belfastu byl v sobotu 2. listopadu prakticky „ukřižován“ jeden mladý muž ve věku 23 let, katolík Harry McCartan. Byl nalezen v bezvědomí, přibitý k dvěma trámům za ruce, přičemž utrpěl zranění i na nohou. Trám, na kterém visel, musel být nejdříve rozřezán a postižený byl i s kusem dřeva převezen do nemocnice. Podle sdělení otce oběti byl jeho obličej tak zdemolován, že ho mohl poznat jen podle tetování na rameni. Policejní mluvčí prohlásil, že něco tak barbarského ještě nezažil. Zatím není zřejmé, zda to spáchali protestantští fanaticové nebo banda kriminálních.

Kath-net

Vysoká odpovědnost za budoucnost Evropy a lidstva

Z projevu Jana Pavla II. k poslancům italského parlamentu 14. listopadu 2002

Již v dobách mého římského studia a pak při občasných návštěvách Itálie jako biskup, zvláště během 2. vatikánského koncilu, rostl v mé duši obdiv k zemi, ve které zvěst evangelia, která sem dospěla již v prvních apoštolských dobách, probudila civilizaci tak bohatou na všeobecné hodnoty a tak obdivuhodný rozkvet umění všeho druhu, v němž našla tajemství víry své vyjádření v obrazech nesrovnatelné krásy. Kolikrát jsem se, abych tak řekl, přímo rukou dotýkal slavných stop, které křesťanské náboženství vtisklo do obyčejů a kultury italského národa a které našly konkrétní vyjádření v tolika postavách svatých a světic, jejichž charisma vyvíjelo mimořádný vliv na národy Evropy i světa. Stačí připomenout sv. Františka z Assisi a sv. Kateřinu Sienskou, patrony Itálie.

Existuje skutečně hluboké pouto mezi Svatým stolcem a Itálií. Dobře víme, že ono prošlo velmi rozmanitými fázemi a proměnami a nevyhnuło se pohnutým osudům a protikladům dějin. Ale musíme současně uznat, především když je sledujeme v bouřlivých událostech, že vyvolávalo vysoce pozitivní podněty jak pro Církev, tak pro Řím, a tedy jak pro katolickou církev, tak pro milovaný italský národ.

K tomuto dílu sblížení a spolupráce při respektování vzájemné nezávislosti a autonomie velmi přispěli velcí papežové, které Itálie dala Církvi a světu v minulých stoletích: stačí připomenout Pia IX., papeže smíření, a Pia XII., papeže Zachránce Říma, a pak nám bližší papeže Jana XXIII. a Pavla VI., od nichž jsem já sám podobně jako Jan Pavel I. chtěl převzít jméno.

Při souhrnném pohledu na dějiny minulých století můžeme říci, že společenská a kulturní identita Itálie a civilizační poslání, které Itálie plnila a plní v Evropě a ve světě, by bylo možno jen velmi obtížně pochopit mimo onu životodárnou mízu, jakou tvoří křesťanství.

Budiž mi tedy dovoleno, abych s veškerou úctou vyzval vás, zvolené poslance tohoto národa, a s vámi celý italský národ, abyste v sobě živilí přesvědčenou a promyšlenou důvěru v dědictví ctností a hodnot, které vám předali předkové. Právě na základě této důvěry je možno s přehledem řešit problémy přítomné chvíle, jakkoliv komplexní a složité, a upřít navíc odvážně pohled směrem k budoucnosti a ptát se, jaký vklad může Itálie přinést k rozvoji lidské civilizace.

Ve světle mimořádné zkušenosti z oblasti práva, které vy-

zrávalo v průběhu staletí počínaje pohanským Římem, nemůžeme nepocítovat např. poslání nadále předávat světu poselství, podle kterého v centru spravedlivého občanského řádu musí stát úcta k člověku, k jeho důstojnosti a k jeho nezadatelným právům. V tomto smyslu již starověké přísloví moudře říkalo: *Hominum causa omne ius constitutum est.* (Všechno právo bylo ustanoveno kvůli lidem.) V tomto tvrzení je obsaženo přesvědčení, že existuje „pravda o člověku“, která překračuje všechny bariéry mezi různými jazyky a kulturami.

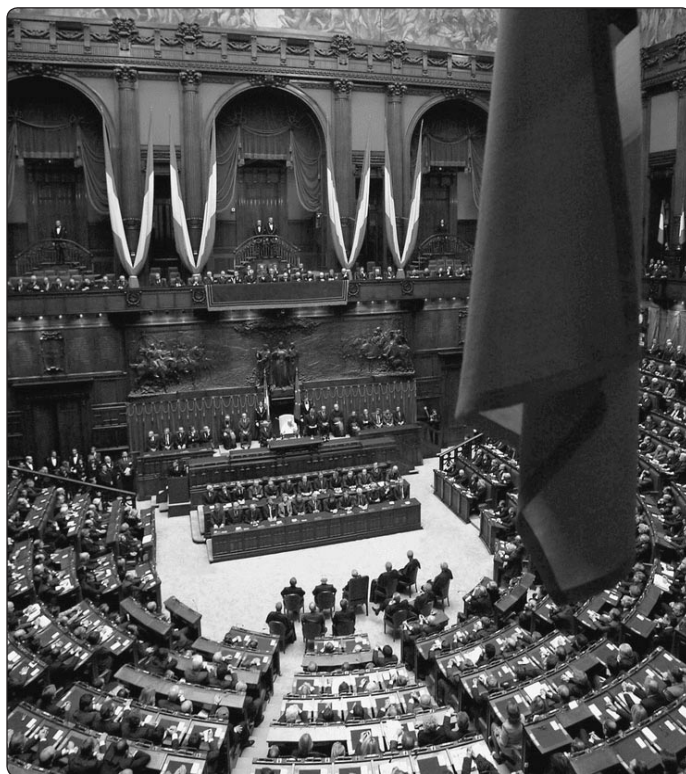
V této souvislosti, když jsem hovořil před shromážděním Spojených národů při příležitosti 50. výročí jeho založení, připomněl jsem, že existují všeobecná lidská práva, zakotvená v přirozenosti lidské osoby, ve kterých se odrážejí objektivní požadavky všeobecně platné-

ho morálního zákona. A dodal jsem: „Aniž by šlo o abstraktní tvrzení, tato práva nám říkají něco velice důležitého vzhledem ke konkrétnímu životu člověka jakékoliv sociální skupiny. Připomínají nám, že nežijeme v iracionálním světě zbaveném smyslu, ale že naopak je zde morální logika, která osvětluje lidský život a umožňuje dialog mezi lidmi a mezi národy.“ (Insgn. JP II. sv. XVIII/2 1995, s. 732)

Když sleduji pozorně cestu tohoto velkého národa, docházím k závěru, že k lepšímu vyjádření jeho charakteristických vloh je zapotřebí vzít v úvahu jeho vnitřní solidaritu a soudržnost. Jak pro bohatství jeho dlouhé historie, tak pro mnohoznačnost a velkou životnost současných sociálních, kulturních a ekonomických iniciativ, které různým způsobem formují jeho lid a jeho teritorium, italská realita je jistě dostatečně komplexní a bylo by to pro ni ochuzení a umrtvení, kdyby usilovala o uniformitu.

Cestou, která přijímá a zhodnocuje rozdíly, aniž by se přitom musely stát důvodem k rozporům a k překážkám společného pokroku, je cesta upřímné a důsledné solidarity. Ta má v duši a obyčejích italského národa hluboké kořeny a projevuje se v současnosti mezi jiným četnými a velmi záslužnými formami dobrovolné činnosti. Ale solidarita je potřebná také ve vztazích mezi početnými sociálními složkami populace a různými geografickými oblastmi, do kterých je rozložena.

Vy sami jako odpovědní politikové a představitelé různých institucí můžete na tomto poli dát zvláště důležitý a účinný příklad, který je tím významnější, čím více dialektika politických vztahů podněcuje naopak k tomu, aby se ozřejmovaly protiklady. Vaše činnost se totiž kvalifikuje ve vší své vznešenosti tou měrou, v jaké je zřejmé, že je vedena autentickým duchem služby obyčejným.

MAFIÁNSKÝ BOSS SE SÁM PŘIHLÁSIL NA POLICII

Historický projev Jana Pavla II. v italském parlamentu měl jeden zcela neočekávaný výsledek. Benedetto Marciante, stále unikající mafiánský boss, se po vyslechnutí papežova projevu sám přihlásil na policii. Jeho obhájce Roberto Tricoli prohlásil, že se k tomu rozhodl zcela sám: „Za třicet let výkonu svého povolání jsem něco takového nezažil. Je to úplný zázrak!“ Mafián byl v září v nepřítomnosti odsouzen pro vraždu a pro spoluúčast v kriminálním sdružení k 30 letům žaláře. Po vyslechnutí papežovy řeči šel ihned sám do římského vězení Rebibbia a spojil se se svým právníkem.

V tomto směru je rozhodující, zda v duši každého z vás je přítomná vnímavost pro společné dobro. 2. vatikánský koncil mluví v tomto směru velice jasně: „Politické společenství tedy existuje kvůli obecnému blahu, v němž nachází své poslední opodstatnění a smysl a z něhož čerpá své původní a vlastní právní uspořádání“ (GS 74).

Výzvy, které stojí před demokratickým státem, požadují ode všech lidí dobré vůle, bez ohledu na politickou orientaci jednoho každého, solidární a velkorysou spolupráci na budování obecného dobra celého národa. Tato spolupráce nemůže odhlížet od závislosti na základních etických hodnotách, které jsou vepsány do samotné přirozenosti lidské bytosti. V tomto smyslu jsem v encyklice *Veritatis splendor* upozornil na „riziko společenství mezi demokracií a etickým relativismem, který odnímá občanskému soužití veškeré bezpečné opěrné body a zbavuje ho velice zásadně poznání pravdy“ (101). Neboť, jak jsem poznamenal v jiném apoštolském listě *Centesimus annus*, jestliže neexistuje žádná poslední pravda, která vede a orientuje politické dění, pak ideje a přesvědčení mohou být snadno zneužity pro mocenské účely. Demokracie bez hodnot se snadno zvrhne v otevřený nebo zálužný totalitarismus, jak to dějiny ukazují (46), a to i dějiny právě uplynulého století.

Při této tak slavnostní příležitosti nemohu přejít mlčením jinou těžkou hrozbu, která visí nad budoucností této země a která již dnes podmiňuje její život a možnost jejího rozvoje. Mám na mysli krizi porodnosti, demografický pokles a stárnutí populace. Neúprosná evidence čísel nás nutí, abychom věnovali pozornost lidským sociálním a ekonomickým problémům, které přivedou Itálii v příštích desetiletích do krize a které stimulují, a já se odvažuji říci, zavazují občany k odpo-

vědnému a rozhodujícímu úkolu, který by podpořil obrácení této tendence.

Pastorační úsilí ve prospěch rodiny a přijímání života a podporující obecněji život otevřený logice sebedarování, to je příspěvek, který Církev nabízí pro vytvoření mentality a kultury, ve kterých se otočení této tendence stává možným. Ale je tu také velký prostor pro iniciativy politického charakteru, které si uchovávají pevné vědomí práv rodiny jakožto přirozeného společenství založeného na manželství, jež podle vyjádření samotné ústavy Italské republiky (srov. čl. 29) zmenšují sociálně a ekonomicky zátěž plození a výchovy dětí. V období často radikálních sociálních změn, ve kterých jako by zkušenosti minulosti už přestávaly platit, roste nezbytnost solidní formace lidské osoby. I toto je, ctihodní představitelé italského národa, pole, které vyžaduje širokou spolupráci, aby primární odpovědnost rodičů nalézala také přiměřenou podporu. Intelektuální formace a mravní výchova mládeže jsou dvě základní cesty, skrze které každý v rozhodujících letech svého vývoje může podrobit zkoušce sám sebe, rozšířit své duchovní horizonty a připravit se, aby byl schopen čelit realitě života.

Člověk prožívá autenticky lidský život díky kultuře. Skrze kulturu se stává více člověkem, přistupuje intenzivněji k „životu“, který je mu vlastní. Je totiž jasné, jak říká mudrc, že člověk platí jakožto člověk díky tomu, čím je, a nikoliv díky tomu, co má. Hodnota lidské osoby je v přímém

a podstatném vztahu k bytí, nikoliv k vlastnictví. Právě proto národ, který se stará o svou budoucnost, podporuje rozvoj škol, ve kterých vládne atmosféra svobody, a nešetří úsilím, aby zlepšil jejich kvalitu v těsné návaznosti na rodinu a všechny sociální složky, tak jak je tomu ve většině evropských zemí.

Neméně důležité pro formaci lidské osoby je morální klima, které vládne v sociálních vztazích a které nachází v současnosti masové a ovlivňující vyjádření ve sdělovacích prostředcích: to je výzva, která se obrací ke každému jednotlivci i k rodině, ale která z obzvláštního důvodu volá k větší politické a institucionální odpovědnosti. Církev v tomto směru neúnavně rozvíjí své výchovné poslání, které jí zcela přirozeně přísluší.

Reálně humanistická přirozenost sociálního těla společnosti se projevuje zvláště v pozornosti, jakou se mu daří projevovat vůči svým nejslabším údům. Při pohledu na cestu, kterou v tomto směru ušla Itálie v těch takřka šedesáti letech od zkázy způsobené druhou světovou válkou, není možno neobdivovat nesmírný pokrok, jakého dosáhla společnost, ve které jsou pro všechny zajištěny přijatelné životní podmínky. Ale je nezbytné přiznat i těžkou krizi, která se týká zaměstnanosti mládeže a množství starých i nových případů chudoby, bídy a vyhoštěnosti na společenskou periferii, které sužují četné italské jednotlivce i rodiny a přistěhovalce do této země. Potřeba spontánní a důsledné solidarity je proto

velká a Církev všemožně usiluje, aby k ní z celého srdce podle svého náležitě přispěla.

Taková solidarita nemůže totiž počítat především s trvalou péčí veřejných institucí. V tomto směru, aniž bychom znevažovali nezbytnou péči věnovanou bezpečnosti občanů, zasluhuje pozornost situace ve věznicích, ve kterých vězni často žijí v podmínkách obtížného předlidnění. Znamením velkodušnosti vůči nim a projevem vnímavosti by bylo snížení trestu, které musí být spojeno s osobním závazkem nápravy a kladného zařazení do společnosti.

Itálie, která důvěřuje sama sobě a je vnitřně koherentní, představuje velké bohatství pro jiné evropské národy. Toužím podělit se s vámi o toto přesvědčení ve chvíli, kdy se právě definují institucionální profily Evropské unie a otevírají se její brány rozšíření mnoha zemím střední a východní Evropy, aby se jako by zpečetilo překonání onoho nepřirozeného rozdělení. Živím svou důvěru, že také díky Itálii v nových základech evropského „společného domu“ nebude chybět „cement“ onoho mimořádného náboženského, kulturního a občanského dědictví, které učinily Evropu velkou v minulých staletích.

Je tedy třeba mít na zřeteli vizi kontinentu, který se nezaměřuje pouze na zřetele ekonomické a politické nebo který nekriticky spoléhá na modely života inspirované konzumismem, jemuž jsou lhostejné duchovní hodnoty. Má-li mít

Sklizeň úrody je v celé práci rolníka určujícím a konečným cílem. Dříve, než orá a seje, zaměřuje se na její cíl. Podobně i pro křesťana musí být poslední věcí vlastně tím prvním, co musí mít od počátku před očima a co je určujícím pro řád jeho života.

Josef Bernhard

nová evropská jednota trvalou stabilitu, je třeba se přičinit, aby byla postavena na etických základech, které byly ve své době podkladem a současně prostorem pro bohatství a rozmanitost kultur a tradic charakteristických pro jednotlivé národy. Chtěl bych obnovit výzvu, se kterou jsem se v těchto letech obrátil k různým národům kontinentu: „Evropo na počátku nového tisíciletí, otevři znovu své brány Kristu!“

Nové století, které nedávno začalo, přináší s sebou rostoucí potřebu svornosti, solidarity a míru mezi národy. A to jsou zcela nevyhnutelné požadavky pro svět, který potřebuje stále více vzájemné závislosti a opírá se o síť globálních výměn a komunikací, ale v němž nicméně přetrvávají strašně nerovnosti.

Bohužel k naději na mír jsou v hrubém protikladu chronické konflikty, počínaje oním konfliktem, pro který krvácí Světá země. S tím je spojen mezi národní terorismus, který nabyl nových a strašných rozměrů a který zatahuje do svých záležitostí způsobem zcela zvráceným i velká náboženství. Právě takové situace jsou pro náboženství výzvou, aby projevila celý svůj potenciál pokoje a aby se orientovala na to, že jako by „navrátil“ k vzájemnému pochopení kultury a civilizace, které z nich čerpají inspiraci.

Pro tento velký záměr, na jehož výsledku závisí v příštích desetiletích osudy lidského rodu, má křesťanství přede všemi ostatními obzvláštní schopnost a odpovědnost: hlásá totiž smíření. Itálie a ostatní národy, které mají svou historickou základnu v křesťanské víře, jsou jako by vnitřně disponovány, aby otevřely lidstvu nové cesty pokoje a nepřehlížely nebezpečí, která v současnosti hrozí, ale také aby se nedaly spoutat logikou střetnutí, ze kterého by nebylo žádné východisko.

Překlad -lš-

Nadace „Pro radost“

Nadace „Pro radost“ – je název nadace pro výstavbu salesiánského střediska mládeže v Brně-Lišni. Na první pohled podivný název, ale kdo zná Dona Boska a jeho dílo, snadno to pochopí. Kouzlem Don Boskovy osobnosti byla totiž svatá veselost.

Don Bosco měl veliký dar od Boha: uměl k sobě přitahovat chlapce a získat si jejich neomezenou důvěru. Byl magnetem, kterému nedokázali odolat.

Měl veselou povahu a schopnost druhé pobavit a získat. Příjemné chování a milé způsoby měl již jako chlapec. Byl mrštný a neobyčejně silný. Lidé žasli nad jeho sportovními výkony, jak se dokázal hbitě vyšplhat na vysoký strom, jak dovedl udržet rovnováhu při chůzi po provaze. Byl nepřekonatelný přeborník v běhu a ve skoku. Uváděl v úžas svými komediantskými a kouzelnickými kousky. Pán ho obdařil neobyčejnou pamětí, bystrostí v pozorování a vyjadřovacími schopnostmi. Okamžitě vycítil ještě nevyslovené potřeby svých bližních, vždy byl ochoten posloužit s milým úsměvem.

Když měl devět let, měl zvláštní sen, který se mu stal ukazatelem jeho životní cesty. Sám vypravuje: „Zdalo se mi, že se u naší chaloupky na prostran-

ném dvoře baví množství chlapců. Jedni se směli, jiní si hráli, ale mnozí z nich kleli. Když jsem uslyšel jejich rouhání, vmísil jsem se mezi ně, domlouval jsem jim, a když to nepomohlo, tloukl jsem je pěstmi, aby mlčeli. Najednou přede mnou stanul ctihodný člověk mužného věku, nádherně oděný. Bílý plášť zahaloval jeho postavu. Tvář mu zářila, že jsem do ní nemohl pohledět. Zavolal mě jménem a poručil mi, abych se postavil do čela těchto dovádějících kluků. Právil: „Ne bitím, nýbrž laskavostí a přívětivostí si získáš tyto své přátele. Pouč je hned o ošklivosti hříchu a o kráse ctnosti.“ Celý zmatený jsem mu odvětil, že jsem ubohý nevědomý chlapec a že nedokážu mluvit k oněm hochům o náboženství. V tom okamžiku se přestali chlapci hádat, nadávat si a klít a seběhli se okolo podivného muže. Skoro bezděčně jsem vyhrkl:

„Kdo jste, pane, že mi poručíte takové nemožné věci?“

„Právě proto, že se ti zdají nemožné, musíš je učinit možnými poslušností a věděním.“

„Kde a jak se tomu naučím?“

„Dám ti učitelku, pod jejímž vedením se staneš moudrým a bez ní všechna moudrost je hloupostí.“

„Ale kdo jste, že se mnou takto mluvíte?“

„Jsem synem té, kterou tě tvá matka učila třikrát denně pozdravovat.“

„Moje matka mi říká, že bez jejího dovolení se nesmím pouštět do řeči s nikým, koho neznám. Řekněte mi své jméno!“

„Na mé jméno se otaž mé matky.“

Sotva to dořekl, stála vedle něho paní velebného vzezření. Její plášť zářil, jako by byl utkána z nejjasnějších hvězd. Když viděla, jak jsem zmaten, pokynula mi, abych šel k ní, vzala mě za ruku a řekla: „Dívej se!“ – Podíval jsem se. Místo chlapců bylo plno kůzlat, psů, kocourů, medvědů a jiných zvířat. – „Zde je tvé místo! Tady pracuj!“ pravila mi ona tajemná paní. „Buď pokorný, statečný a silný. A co vidíš, že se děje s těmito zvířaty, uskutečňuj s mými dětmi.“

V té chvíli jsem viděl místo oněch zvířat krotké beránky, jak vesele pobíhají kolem onoho člověka, tulí se k oné paní a radostně jim ke cti mečí. Zaplakal jsem ve snu a prosil onu paní, aby mi vysvětlila, co to všechno má znamenat. Ona mi položila ruku na hlavu a řekla: „Časem všechno pochopíš.“ – Po těch slovech mě nějaký šum probudil a bylo po snu.“

Základní Don Boskovou touhou bylo proměňovat divoké kluky z ulice v beránky. Aby toho dosáhl, uchoval si až do pozdního věku svěží nelíčenou veselost, kterou k sobě neodolatelně přitahoval a upoutával mládež. I jako kněz si vesele hrál s hochy, jako by byl jeden z nich; pochodoval s nimi, zpíval šprýmovné piemontské písničky a prováděl šibalské kousky. Např. jim řekl: „Dělejte to, co budu dělat já!“ – a hoši mohli popukat smíchy, když viděli, jak se Don Bosko před nimi kroutí, svíjí, pohybuje rukama, nohama, hlavou i celým tělem, a několik set kluků spolu s ním. Najednou zavelil: „Sednout!“ A už kluci sedí a Don Bosco jim vypráví nějaký příběh nebo nějakou životní či náboženskou pravdu. Ach,

POPRAVY KŘESŤANŮ VE VIETNAMU

Popravou tří křesťanů, kteří byli usmrceni injekcí, a uzavřením 350 kostelů nabylo pronásledování křesťanů ve Vietnamu rozměrů srovnatelných jen se sedmdesátými léty. Postižení jsou především obyvatelé horské oblasti Dak Lak, příslušníci asi 30 kmenů: v této oblasti jsou z 600 tisíc obyvatel asi dvě třetiny křesťanů (převážně protestantů).

Poprava 29. října byla trestem za pokojnou demonstraci, která se odehrála v únoru minulého roku a požadovala náboženskou svobodu.

Britská organizace Jubilee Campaign, která monitoruje pronásledování křesťanů a stav lidských práv, apelovala na svou vládu, aby vyvinula na vietnamský stát vhodný nátlak: Vietnam dostává z Británie rozsáhlou rozvojovou pomoc.

Jubilee, Kath-net

jak ten Don Bosco uměl kouzelně vyprávět, jak všechny zraky lpěly upjatě na něm! - Ale vyprávěl jen chvilku, čtvrt hodinu, nanejvýš půl hodinu; a už se pochodovalo dál, hrálo se nebo se šlo do kostela na krátkou pobožnost. Chlapci na něm přímo viseli. Když ho někde zahlédli, hned jich byl kolem něho celý roj. Snesli by mu modré z nebe, jak ho měli rádi.

Sta a tisíce jiných vychovatelů neudělalo dohromady pro mládež tolik, co Don Bosco sám. Dne 8. prosince 1841 na svátek Neposkvrněné začal s jediným chlapcem a po něm takto získal tisíce a tisíce dalších pro spořádaný život a pro Pána Ježíše.

Po celý svůj život si zachoval Don Bosco radostnou veselost a jí překonával obtíže, s nimiž se v životě setkával. Jen málo lidí narazilo ve svém životě na tolik překážek jako on. Získávání a vedení chlapců, budování chlapeckých domovů a kostelů, zakládání salesiánské společnosti a Dcer Panny Marie Pomocnice, misijní činnost atd., to vše přesahovalo lidské síly, natož síly člověka, který pocházel z chudých poměrů a který po celý život zůstal chudíčkým knězem. Ale jeho veselá povaha, nezlomná důvěra v Boha a v ochranu Panny Marie Pomocnice, vědomí, že Bůh dopouští potíže ne proto, abychom se v nich utopili, ale zocelili, to vše dodávalo Donu Boskovi odvalu, chuť k práci, podnikavost a velkou naději v Boha i v nejtěžších chvílích.

Věděl, že to, co dělá, je vůle Boží, že je v rukou Božích pouhým nástrojem a že Bůh své plány vždycky provede. Toto vědomí mu nedovolilo ani v největších obtížích upadnout do malomyslnosti. A „sny“, které mu Bůh z času na čas posílal, ho v tom jen utvrzovaly.

V této své velké důvěře v Boha uskutečňoval Don Bosco velkolepá díla, do kterých se z vnuknutí Božího pouštěl sám. Byl však mnohokrátě žádán, aby dokončil podniky, které začali a v kterých uvázli jiní, mnohem učenější, bohatší a vznešenější lidé, než byl on, chudíčký turínský kněz. Nemohli z místa, a turínský chudás je měl v zoufalé situaci zachránit. Zachránil, ale s výhradou: „To ne já. To Panna Maria Pomocnice!“

Právem měl vždy dobrou, veselou náladu, protože si byl vědom, že dělá jenom to, co chce Bůh, a to silami a prostředky Božími. A kdo může vzdorovat Bohu?

V tomtéž duchu se nám podařilo vybudovat v Žabovřeskách kostel zasvěcený Paně Marii Pomocnici, komunitní dům, salesiánské středisko mládeže a tři moderní hřiště. V tomtéž duchu se snaží o totéž spolubratři v Lišni. Nedivím se, že se jejich nadace nazývá *Nadace Pro radost*. Jejich jménem i svým děkuji všem, kteří nám pomáhali, pomáhají a budou pomáhat při tomto bohulibém díle. Kéž vám Bůh a Panna Maria žehnají.

P. Petr Baran, salesián

se nám to líbí, ale protože ON sám to tak chtěl a stanovil. Její spoluúčast na díle spásy není ovšem nic idylického, nýbrž je to od samého počátku velký, nadlidský, dramatický zápas, který tato Žena spolupodstupuje, jak o tom svědčí příslušná místa v první a v poslední knize Písma, která o ní hovoří (srov. Gn 3,15; Zj 12).

Protože tento dramatický boj s Drakem stále trvá, není možné, aby se v něm dále všemožně neangažovala. I tato její trvalá angažovanost je součástí plánu spásy a o všech způsobech jejích dalších minulých, současných i budoucích zásahů rozhoduje vždy sám nejvyšší moudrý Bůh, a to bez ohledu na náš soud nebo souhlas, vždyť kdo z nás může být jeho rádcem?

Pro nás, kteří jsme po svém pádu tak omezení ve svém poznání, není vždy snadné toto tajemství pochopit a přijmout. Je to zřejmé i z toho, že všechna čtyři dosud vyhlášená mariánská dogmata (tedy i chystané páté) předcházely vážné teologické spory, všechna její zjevení mě-

la a mají své nechápající odpůrce. Náš intelekt však není určen k tomu, aby Boží záměry odsouhlasil, nýbrž aby do nich proni-

kal a přijímal je, proto spíše než ke kritice či blahosklonnému posuštění musíme směřovat k pokornému úžasu. Čím více pronikáme do Mariina tajemství, tím více chápeme i tajemství jejího Syna. Matka Boží nejen že v ničem svého Syna nezastínila, ale naopak, nikdo nás k němu nevede bezpečněji, než právě ona. Tak jako můžeme být oprávněně hrdí na to, že nás Bůh zcela bez naší zásluhy přivedl k jedinému pravému náboženství, tak můžeme být právem hrdí, že v tomto náboženství poznáváme, že naší Matkou je ta, kterou ON sám si za svou Matku vyvolil a tak obdivuhodně připravil. Za to musíme Bohu ustavičně děkovat. Současně to pro nás představuje závazek a odpovědnost. Člověk poslaný od Boha, aby svědčil o příchodu Pána na břehu Jordánu, dává všem zcela jasně na srozuměnou, že spása, kterou Boží Syn přináší, není nic automatického, nýbrž že vyžaduje také od každého člověka uvědomělou součinnost ve formě obrácení a pokání. Se stejnými výzvami se k nám obrací i Maria jednak osobně, jednak skrze ty, které si za „předchůdce“ a posly sama vychovává a dále vychovává.

Stojí za povšimnutí, že ačkoliv poslední starozákonní prorok (stejně jako jeho předchůdci) káže z Božího pověření vhod i nevhod, nijak to jeho posluchače neodrazuje, naopak, oni sami ho masově vyhledávají, a to na docela opuštěném místě.

Takové hlasatele potřebujeme i dnes. Čím hříšnější je pokolení, tím rozhodnější musí být slovo těchto proroků, opřené pevně o jejich vlastní příklad. Prosme Pána o takové proroky.

-red-

DAR PAPEŽI

Zástupce newyorské policie odevzdali při gen. audienci ve Vatikánu papeži Janu Pavlu II. kovový kříž zhotovený z trosek věží zničených 11. září 2001. Útvar přistavních policistů ztratil při teroristickém útoku 38 svých členů. Pozůstali chtěli darem papeži vzdát poctu svým mrtvým kolegům.

Kath-net

Skutečná tvář otce Pia (49)

Je si vědom, že jeho putování se chýlí ke konci. Jako Pavel z Tarsu číhá na každou pomíjející chvíli, která je těhotná věčností. Přes všechny své obtíže se nijak nešetří, ovšem když dospěl do stavu konečné vyčerpání, zkracuje hodiny strávené v kostele. „Musím pracovat,“ odpovídá svým synům, kteří prosí, aby souhlasil s chvilkou odpočinku. „Nenavádějte mě ke ztrátě času.“ V hodinách, které jsou předem přesně stanoveny, uzavírá se do zpovědnice. Čekají už na něho zástupy poutníků, které nemají konce. Na štěstí nikdo ho nehlídá v noci, které na konci života tráví v křesle, protože vleže se dusí.

20. září 1968 slaví Padre Pio v hloubi srdce 50. výročí objevení stigmat, vyznamenání, které mu udělil Pán k jeho slávě i k jeho pokoření. Nikdy by nedovolil svým synům, aby kvůli tomu dělali „velký hluk“ (troppo ciasso). Zatím modlitební skupiny, jejichž počet ve dvaceti zemích dosáhl již 726 a které mají 68 000 členů, určily den 22. září za datum svého mezinárodního kongresu v San Giovanni Rotondo, a tak jednou ranou dosáhly dvojího cíle. Hotely, které se rozmnožily jako houby po dešti, byly přeplněné a zbytky poutníků spaly pod širým nebem. Mnoho jich také bdělo pohroužených v modlitbě. Kostel se utápěl v rudých růžích, v barvě krve. Růže zdobí i starodávný krucifix, před kterým Padre Pio před padesáti lety obdržel stigmata. Večer vyšlo procesí s pochodněmi. Před klášterem se shromáždily nesčíslné zástupy a volaly z plna hrdla: „Viva Padre Pio!“ Ten den, den obětí i milostí, zakončil déšť ohňostroje. Příští ráno se otec Pio naivně zeptal: „Proč byl včera večer takový rámus?“

21. září přepadl otce Pia k překvapení celého jeho okolí prudký astmatický záchvat. Nemohl sloužit mši svatou. Přinesli mu sv. přijímání. Horoucně stiskl ru-

ku otci kvardiánovi, který mu zašeptal do ucha: „Coraggio! Musíte načerpat nových sil. Je to padesáté výročí obdržení stigmat. Musíte nabrat sil na mezinárodní kongres modlitebních skupin, který se koná zítra.“ „Co je to za svátek? Nejaději bych utekl, ztratil se, jsem strašně ztrápený,“ řekl otec Pio. Udělil však rozjásanému davu z tribuny požehnaní a mával na všechny strany velkým bílým kapesníkem.

Příští den 22. září chtěl Padre Pio sloužit svou obvyklou tichou mši svatou v 5 hodin ráno. Otec kvardián ho však laskavě, ale nesmlouvavě přemluvil, aby místo tiché modlitby slavil zpívanou mši svatou. Ještě jednou se Padre Pio poslušně podrobil.

Dobrovolná pořádková služba jen s obtížemi odrazela nápor rozvášněného davu. Během mše svaté se Padre Pio držel s nadlidským úsilím, ale před návratem do sakristie se málem zhroutil na zem. Priskočili, aby ho podrželi a odvezli na pojízdném křesle do sakristie s tváří smrtelně bledou, bez kapky krve. Ustavičně však žehnal zástupu a opakoval s dojemně hluchým hlasem: „Moje děti, moje děti!“ Nikdo nepochyboval o tom, že to bylo jeho rozloučení.

Přede mši svatou v 11 hodin se proti svému zvyku a předpokládanému programu ukázal v okně, aby „pozdravil a požehnal zástupy.“ Protože nikdo nepředpokládal, že by ho uviděl před 12. hodinou, přijali ho všichni výbuchem radosti, voláním a potleskem a on stále mával bílým kapesníkem. Snažil se ještě pozvednout, aby požehnal „dětem“ a chvilku setrval napolo nakloněný, ale bylo nutno pomáhat jeho ruce při tomto posledním požehnaní.

Svědkové této scény shodně vzpomínají, že byl „smrtelně bledý“, že „vypadal, jako by se vracel z onoho světa.“

Večer se ještě jednou ukázal v okně zástupu lidí a mával dokonce déle než předtím bílým kapesníkem. „Díky, otče, díky! Dobrou noc,“ volali, „nashledanou, otče!“ Tolikrát ho už viděli na pokraji sil, a přesto vytrvalého, že nikdo nechtěl věřit, že to mělo být poslední „dobrou noc“. A opravdu, ráno zkoušel dovléci se do zpovědnice a zpovídat ženy. Zdálo by se, že už měl dávno zemřít, když ustavičně ztrácel krev, která padesát let den co den vytékala z jeho ran. Ale Bůh mu povolil toto poslední setkání. Zástupy jeho dětí, které přibýly ze čtyř úhlů světa na svátek padesátého výročí stigmat a výročí vzniku modlitebních skupin, netušily, že je čeká smutek.

Máme v rukou cenné svědectví jednoho ze spolubratří otce Pia, otce Pellegrina, který s ním strávil poslední noc až do hodiny smrti. Žádná parafráze by nebyla schopna vyjádřit to, co tento prostý strážlivý popis. Zde je jeho překlad:

Krátce po 21. hodině 22. září 1968, kdy otec Mariano opustil celu č. 4, převzal jsem bdění já. (Od určité doby mniši bděli velmi diskrétně v této cele, připraveni přispěchat na nejslabší zavolání otce Pia.) Otec Pio mě pozval, abych k němu přišel. Ležel na lůžku na pravém boku. Zeptal se mě pouze, kolik hodin ukazuje budík, který stál na stole u lůžka. Utřel jsem několik slz z jeho zarudlých očí a vrátil jsem se do cely č. 4, pozorný na každé zavolání.

Otec mě zavolal ještě čtyřikrát nebo pětkrát kolem půlnoci. Oči měl stále zarudlé od pláče, ale tvář měla příjemný a spokojený výraz.

O půlnoci řekl prosebným hlasem, jako polekané dítě: „Zůstaň u mě, synu.“ Znovu se ptal, kolik je hodin, díval se na mě prosebně a tiskl mi ruce.

Potom jako by už zapomínal, sotva se dověděl, kolik je hodin, ptal se v místním dialektu: „Moje dítě, sloužil jsi už mši svatou?“ „Duchovní otče,“ odpo-

věděl jsem s úsměvem, „je ještě příliš brzy!“ „Tak ji odsluž na můj úmysl.“ „Otče, já sloužím každý den mši svatou na váš úmysl.“

Pak zatoužil vyzpovídat se.

Okamžitě po zpovědi mi řekl: „Synu, jestliže mě Pán dnes pozve k sobě, popros mé spolubratry o odpuštění všech nepřijemností, které jsem jim způsobil. Pros je a také moje syny, aby se modlili za moji duši.“ „Duchovní otče,“ řekl jsem, „jsem si jist, že Pán tě ještě dlouho zachová při životě, ale pro případ, že bys měl pravdu, prosil bych o poslední požehnaní pro spolubratry, pro všechny tvoje děti a pro nemocné.“ Nato odpověděl: „Ano, všem jim žehnám, a ty popros představeného, aby jim udělil moje požehnaní mým jménem.“

Vyslovil ještě přání, aby mohl obnovit řeholní sliby.

Kolem jedné hodiny v noci mi řekl: „Poslyš, moje dítě, já nemohu dost dobře dýchat vleže. Dovol mi, abych vstal. Bude se mi lépe dýchat vsedě.“

Měl ve zvyku vstávat mezi první a třetí, aby se připravil na mši svatou, a než se usadil v křesle, prošel se několik kroků po chodbě. Tu noc jsem zjistil, že šel pružným krokem, narovnaný jako mládenec. Nebylo třeba ho podpírat. U dveří mi řekl: „Vyjděme si chvilku na terasu.“ Šel jsem k němu, vzal jsem ho pod paži. Sám rozsvítil světlo. Když došel ke křeslu, těžce dosedl a rozhlédl se jako by ze zvědavosti. Vypadalo to, jako by něco očima hledal. Po pěti minutách zatoužil vrátit se do cely. Když jsem mu chtěl pomoci vstát, řekl: „Nemůžu!“ Jistě se stal těžší. „Nedělejte si starosti,“ řekl jsem a přiblížil jsem mu pojízdné křeslo, které bylo dva kroky bokem, vzal jsem ho pod paži a přesunul na pojízdné křeslo a on sám zvedl nohy, aby si je opřel o lavičku.

Po návratu do cely ukázal levou rukou na pojízdné křeslo a řekl: „Odstav to za dveře.“

(Pokračování)

Poselství Královny míru

Drahé děti,

zvu vás i dnes k obrácení. Děti moje, otevřete skrze svatou zповěď své srdce Bohu a připravte svou duši, aby ve vašem srdci se mohl znovu narodit malý Ježíš.

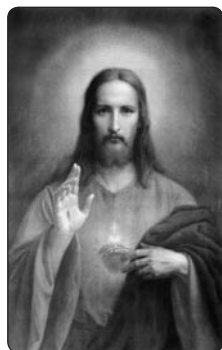
Dovoďte Mu, aby vás přetvořil a vedl na cestu míru a radosti. Děti moje, rozhodněte se pro modlitbu. Zejména nyní, v tomto milostiplném čase, ať vaše srdce touží po modlitbě. Já jsem vám blízko a přimlouvám se u Boha za vás všechny. Děkuji, že jste přijali mou výzvu.

Medžugorje, 25. 11. 2002

JEŽÍŠ MĚ PROVOKUJE

Já se rozčiluji, a ON mi říká: Odpusť!
 Já mám strach, a ON mi říká: Měj odvahu!
 Já pochybuji, a ON mi říká: Důvěřuj!
 Já jsem úzkostlivý, a ON mi říká: Buď klidný!
 Já chci být sám, a ON mi říká: Pojď a následuj mě!
 Já si dělám plány, a ON mi říká: Vzdej se toho!
 Já si opatřuji majetek, a ON mi říká: Opusť to!
 Já chci bezpečnost, a ON mi říká: Tu ti neslibuji!
 Já chci žít, a ON mi říká: Oběť svůj život!
 Já si myslím, že jsem dobrý, a ON mi říká: To ti nestačí!
 Já si chci hrát na šéfa, a ON mi říká: Snaž se sloužit!
 Já chci rozkazovat, a ON mi říká: Poslouchej!
 Já chci všechno pochopit, a ON mi říká: Věř!
 Já chci jasnost, a ON mluví v podobenstvích!
 Já chci poezii, a ON mluví konkrétně!
 Já chci klid, a ON, abych si nedal pokoj!
 Já chci násilí, a ON mi mluví o pokoji!
 Já sahám po meči, a ON mi říká: Schovej ho!
 Já myslím na pomstu, a ON mi říká: Nastav druhou tvář!
 Já chci pokoj, a ON mi říká: Přinesl jsem meč ducha!
 Já chci být větší, a ON mi říká: Buď jako dítě!
 Já se chci skrýt, a ON mi říká: Buď světlem!
 Já chci první místa, a ON mi říká: Posad se na poslední!

Ježíši, provokuješ mě, já Tě vždy nechápu. Tvá slova se mi zdají tvrdá. Jsem v pokušení hledat si jiného Mistra, který mluví jasněji a méně vyžaduje. Ale Ty máš slova věčného života. Ke komu půjdu?

Farní úřad Rajhrad pořádá v neděli dne 8. 12. 2002 v 16.00 hodin v kostele sv. Karla Boromejského v Opatovicích u Rajhradu ADVENTNÍ KONCERT. Účinkuje MUSICA ANIMAE. Na programu jsou mj. skladby A. Dvořáka, A. Michny, J. S. Bacha, W. A. Mozarta. Vstupné je dobrovolné. Do temperovaného kostela srdečně zvou pořadatelé.

Liturgická čtení

Neděle 8. 12. - 2. neděle adventní

1. čt.: Iz 40,1-5.9-11
 Ž 85(84),9ab+10.11-12.13-14
 Odp.: 8a (*Pane, ukaž nám své milosrdenství!*)
 2. čt.: 2 Petr 3,8-14
 Ev.: Mk 1,1-8

Pondělí 9. 12. - slavnost P. Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu

1. čt.: Gn 3,9-15.20
 Ž 98(97),1.2-3ab.3c-4
 Odp.: 1a (*Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci.*)
 2. čt.: Ef 1,3-6.11-12
 Ev.: Lk 1,26-38

Úterý 10. 12. - ferie

1. čt.: Iz 40,1-11
 Ž 96(95),1-2.3+10ac.11-13ab.13cd
 Odp.: srov. Iz 40,9-10 (*Hle, náš Bůh přijde s mocí.*)
 Ev.: Mt 18,12-14

Středa 11. 12. - nez. pam. sv. Damasa I.

1. čt.: Iz 40,25-31
 Ž 103(102),1-2.3-4.8+10
 Odp.: 1a (*Veleb, duše má, Hospodina!*)
 Ev.: Mt 11,28-30

Čtvrtek 12. 12. - ferie

1. čt.: Iz 41,13-20
 Ž 145(144),1+9.10-11.12-13ab
 Odp.: 8 (*Milosrdný a milostivý je Hospodin, shovívavý a plný lásky.*)
 Ev.: Mt 11,11-15

Pátek 13. 12. - památka sv. Lucie

1. čt.: Iz 48,17-19
 Ž 1,1-2.3.4+6
 Odp.: srov. Jan 8,12 (*Kdo tě, Pane, následuje, bude mít světlo života.*)
 Ev.: Mt 11,16-19

Sobota 14. 12. - památka sv. Jana od Kříže

1. čt.: Sir 48,1-4.9-11
 Ž 80(79),2ac+3b.15-16.18-19
 Odp.: 4 (*Bože náš, obnov nás, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.*)
 Ev.: Mt 17,10-13

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	8. 12.	9. 12.	10. 12.	11. 12.	12. 12.	13. 12.	14. 12.
Antifona	42	1606	42	42	42	1708	1734
Žalm	786	783	786	786	786	786	783
Ranní chvály:							
Hymnus	42	1607	42	42	42	1709	1734
Antifony	70	1608	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	813	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	70	1608	77	80	83	1710	1735
Antifona k Zach. kantiku	70	1608	77	80	83	1614	1735
Prosby	70	1608	77	80	83	1711	1724
Záv. modlitba	71	1609	78	1613	84	1614	1615
Modlitba během dne:							
Hymnus	43	123	43	43	43	43	43
Antifony	44	1609	44	44	44	44	44
Žalmy	926	1265	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	71	1609	78	81	84	88	91
Záv. modlitba	71	1609	78	81	84	87	90
Nešpory:							
Hymnus	41	41	1610	41	41	41	41
Antifony	68	72	1611	960	976	992	1009
Žalmy	916	930	1661	960	976	992	1025
Kr. čtení a zpěv	69	72	1611	79	82	85	1717
Ant. ke kant. P. M.	69	73	1612	79	82	86	1614
Prosby	69	73	1612	79	82	86	1718
Záv. modlitba	71	71	1609	78	1613	84	1614
Kompletář	1238	1242	1242	1250	1254	1257	1260

Malice cyrilometodějská s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství

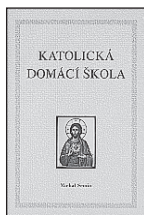

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@malicecm.cz,
tel.: 585 500 431, fax: 585 222 803

Michal Semín:

KATOLICKÁ DOMÁCÍ ŠKOLA

Na stránkách této knihy nás její autor seznamuje s katolickými principy výchovy a vzdělávání. Zároveň poskytuje praktický návod, jak mohou rodiče učit jednotlivé předměty způsobem, který odpovídá nadpřirozenému cíli lidského života. Více informací o knize a o problematice jsme přinesli ve Světle č. 45 v článku na str. 11.

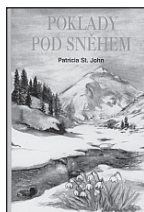

Triality, spol. s r. o., brož., A5, 120 stran, 145 Kč

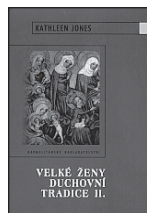
Patricia St. John:

POKLADY POD SNĚHEM

V tomto příběhu (jehož filmovou podobu mnozí jistě zhlédli) se vypravíme do krásné alpské krajiny, kde se setkáme s vánoční hvězdou, kotětem Vločkou i záhadným starcem z hor. Dozvíme se, proč Annette tolik nenávidí Luciena a proč se mu chce za každou cenu pomstít. Spolu s Lucienem zase projedeme nebezpečným průsmykem. Především ale porozumíme nebezpečí hořkosti a zloby a tomu, jak důležité je odpuštění. Vhodné pro děti školního věku. Černobílé ilustrace ak. mal. Jiří Kučera.

Samuel, váz., desky, A5, 206 stran, 198 Kč

Kathleen Jones:

VELKÉ ŽENY DUCHOVNÍ TRADICE II.

V pořadí druhá kniha tohoto druhu nabízí pohled na ženy, které stoupaly strmou cestou svatosti jako manželky a matky (Helena, Monika, Markéta Skotská, Barbe Acariová, Anna Marie Taigiová), kajični-

ce (Eudoxie z Héliopole, Marie Egyptská, Pelagie, Salomé, Markéta Kortonská), ale také jako ženy na okraji společnosti (Otylie, Eustochie z Padovy, Jana z Valois, Germanie Cousinová, Josefina Bakhita). Jejich často velmi pohnuté až kruté osudy nejenže jim nebyly na překážku v úsilí o svatost, ale právě naopak: v některých případech jim k němu byly přímo odrazovým můstkem.

*Karmelitánské nakladatelství,
brož., 115x180 mm, 144 stran, 119 Kč*

Jostein Gaarder:

KOUZELNÝ KALENDÁŘ

Hlavní hrdina této knihy – Jáchym – se snaží objasnit záhadu kolem zmizení dívky Elizabet, která se vydává díky kouzelnému adventnímu kalendáři napříč prostorem i časem ze současnosti do Betléma, kde se právě narodil malý Ježíš. Černobílé ilustrace Markéta a Ondřej Laštůvkovi.

*Karmelitánské nakladatelství,
váz., desky, A5, 242 stran, 239 Kč*

DOPISY VELKÝCH OSOBNOSTÍ HŘÍŠNÍKŮM III.

Společné téma, které prolíná třetí soubor dopisů a listů velkých osobností (např. sv. Bernard z Clairvaux, sv. Terezie z Lisieux, sv. Maximilián Kolbe, Charles de Foucauld aj.) je důvěra a plnost nasazení, naděje, že je možné prosadit dobro proti zlu nebo zlo zastavit soucítěním a láskou.

*Karmelitánské nakladatelství,
brož., zúž. A5, 172 stran, 139 Kč*

779 00 Olomouc 9
706 43/02
P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Malice cyrilometodějská s. r. o.